

Kort efter brød man op. Gruppevis fulgtes man hjemad gennem den lille maanebelyste By men samledes igen foran de forskellige Havelaager for at tage en omstændelig Afsked.

Inger gik sammen med Stedets Læge, en midaldrende, ret forstandig Mand, som havde kendt hende fra Barnsben. De gik et Stykke bagved de andre og talte alvorligt sammen om Per.

„Lagde De Mærke til, Doktor, at min Mand var usædvanlig tavs iaften?“

„Aa ja — nu, De nævner det. Er der gaaet ham noget imod?“

„Det tror jeg ikke. Men — ja, jeg maa sige det, som det er — De veed jo, at min Mands Sind i det hele er lidt tungt. Jeg er i den sidste Tid virkelig bleven lidt ængstelig derfor. Tror De, han kan gaa med en eller anden skjult Sygdom?“

Lægen betænkte sig lidt og sagde saa:

„Jeg er glad ved, at De selv spørger mig. Jeg har netop tænkt paa, at jeg vistnok burde tale til Dem derom.“

Inger blev heftig forskrækket over Lægens alvorlige Tone og standsede.

„Doktor!“ næsten raabte hun og greb om hans Arm.

„Nej, kære — bliv ikke bange. Det var ikke saadan ment. Deres Mand er jo nok en Del nervøs. Og disse Anfald af Svimmelhed og de Sidesting, han undertiden klager over, kan jo være ubehagelige nok maaske. Men nogen Grund til Bekymring er der ganske sikkert ikke.“

„Men hvad er det da, Doktor? De mumler saa underlig i Skægget.“

„Ja ... altsaa ... jeg mener ... ja, det er sært